

[Indenrigsministeren.]

ligt, efterhaanden som nye Bygninger opføres, at Tegninger, Maalebrevne og Matrikulkort samles paa et centralt Sted, og det er da ogsaa rimeligt, at disse søges samlet paa et centralt Sted for de allerede bestaaende Bygninger. Jeg kan, som sagt, ikke se andet heri end en ganske almindelig praktisk Foranstaltning, som enhver praktisk Mand utvivlsomt vilde foretage, hvis det drejede sig om hans Bedrift.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at han ikke rigtig kunde klare det indbyrdes Forhold mellem Bygningsraadet og Bygningskontoret, om det ene var underlagt det andet, eller hvordan det var. Nej, de to Institutioner, hvis man kan kalde dem saaledes, er af forskellig Art; Bygningsraadet er et raadgivende Organ for Bygningsmyndighederne, for Ministerierne, og Statsbygningskontoret er et administrativt Organ indenfor det Ministerium, der har med Statens Bygningsvæsen at gøre.

Dernæst kritiserede det ærede Medlem, at der ikke i Lovforslaget var fornødne Oplysninger med Hensyn til det Personale, som Statsbygningskontoret eventuelt vilde give Anledning til. Jeg tror, det er en fuldkommen Nødvendighed, at der ikke foreligger saadanne Oplysninger, af den simple Grund, at Bestemmelse herom selvfølgelig ikke bør tages, før man har de fornødne Erfaringer. Jeg kan godt sige til det ærede Medlem, at jeg, hvis dette Lovforslag gennemføres, vil begynde med at foreslaa Rigsdagen at oprette det ene Embede, der her er Tale om: Chefen for Statsbygningskontoret, og derefter vil Indenrigsministeriet have Lejlighed til at gøre sine Erfaringer med Hensyn til det fremtidige Behov. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvilken Ængstelse der i den Henseende kan opstaa, idet det jo er givet, at Rigsdagen til enhver Tid selv vil komme til at træffe Bestemmelse om de Forhold, det her drejer sig om.

Jeg kan da ikke andet end udtale, at det ærede Medlems Indvendinger overfor Lovforslaget som Helhed betragtet egentlig var Petitesseer, naar man ser hen til de mægtige økonomiske og finansielle Interesser, Staten har paa dette Omraade, og jeg kan ikke nægte, at naar man taler om, hvorvidt dette vil komme til at koste 10 000 Kr. mere eller mindre, er det en Tale, der bygger paa Tanken om, at man er bange for, at Skillingen skal springe, men man lægger ikke Mærke til, i hvilken Grad Daleren i Øjeblikket springer. Jeg betænker mig ikke paa at sige dette, fordi det jo fremgaar af Bemærkningerne til Forslaget, som

det blev fremsat i Folketinget, at der ikke fra Ministeriets Side regnes med, at den nye Ordning administrativt set vil blive væsentligt dyrere end den nuværende, saa at jeg i Virkeligheden regner med, at de Fordele for Staten, der opnaas gennem den forøgede Kontrol, bedre Administration og bedre Plan i det hele, faas praktisk talt gratis.

Jeg skal dernæst rette nogle Bemærkninger til det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), hvis kritiske Udtalelser jeg meget beklager. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han troede egentlig ikke, naar man tog enkelte Byggeforetagender fra, som man har hæftet sig ved, og som stammer fra Efterkrigstiden, at der var ret meget at kritisere med Hensyn til Statens Byggeri. Den Opfattelse staar det ærede Medlem vistnok ret ene med her i Landet. Jeg tror ikke, det er den almindelige Opfattelse ude i Befolkningen, og i forskellige Befolkningskredse har man jo Lejlighed til at iagttage Statens Dispositioner paa dette Omraade. Det er heller ikke en Opfattelse, som har været det ærede Medlems Partis Opfattelse gennem Aarene. Der er ikke noget Parti paa Rigsdagen, som gennem et Slægtled i højere Grad har fremdraget og paapeget, hvor nødvendigt det var, at der skabtes en Nyordning paa dette Omraade. Det var det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. N. Neergaard, som først rejste denne Sag — jeg tror, det var i 1890 —, og siden den Tid er det af Medlemmer af alle Partier, men ikke mindst af det ærede Medlems Parti, Aar efter Aar høvedt, at man maatte naa til en Nyordning her. Jeg tror ikke, jeg har brugt for stærke Ord paa dette Omraade. Men de stærke Ord har ikke saa meget været rettet mod bestemte Personer, selv om det maaske kunde være berettiget, men de har været bygget paa den Opfattelse, at selve det System, man nu har, nødvendigvis maa føre til en uøkonomisk Administration. Naar Staten aarlig giver 20 Mill. Kr. ud til Bygningsvæsenet her i Landet, uden at man har en samlende økonomisk Kontrol ved Planlæggelsen deraf, uden noget samlet Overblik over Udførelsen, uden en saglig Raadgiver for Bevillingsmyndighederne, ligger det i Sagens Natur, at man føres hen imod meget højere Udgifter for Staten end nødvendigt. Jeg ved af egen Erfaring, hvordan det andet høje Tings Finansudvalg sidder og ser paa disse Ting, disse Bevillinger, naar Staten bygger, det være sig Nybygninger eller Vedligeholdelse, og har den bedste Villie til at øve Kontrol paa